

[Aksel Larsen.]

kan have forskellige forklaringer, og det har vel sine politiske og menneskelige forklaringer. Men det er noget gådefuldt for mig, hvorfor socialdemokratiet foretrak at danne en koalitionsregering med de radikale og ikke foretrak at regere alene.

Hvad grunden så end er, er jeg taknemlig for noget i den kortfattede regeringserklæring, som den højtærede statsminister efter den nuværende regerings dannelse fremsatte i folketinget, da det trådte sammen den 29. november. I denne erklæring udtalte den højtærede statsminister, at regeringen var sindet at lade de modstående parter i overenskomstsituationen klare paragrafferne selv — at man ikke måtte forvente, at regeringen greb ind. Jeg refererer måske ikke ordret; jeg har ikke den højtærede statsministers tale foran mig, men sådan var indholdet, og jeg synes, det er yderst fornuftigt, at regeringen i almindelighed og socialdemokratiet i særdeleshed er kommet til klarhed over, at man ikke bør gentage det, man gjorde i 1956. Jeg er også taknemlig for, at vi har fået den erklæring så tidligt efter valgkampen — og overraskende nok så tidligt efter valgkampen — eftersom vi, da socialdemokratiet havde sin fjernsynsudsendelse kort før valget, forgæves måtte spørge den højtærede arbejdsminister, om regeringen havde til hensigt at gribe ind i overenskomstsituationen. Dengang fik vi kun det svar, at det kunne der ikke gives svar på, for det ville hjælpe arbejdsgiverne. Jeg kan ikke indse, at det på nogen måde vil kunne hjælpe arbejdsgiverne, hvis regeringen på forhånd erklærer, at den ikke agter at gribe ind, men jeg regner med, at der i hvert fald nu er skabt tilstrækkelig klarhed efter den højtærede statsministers udtalelse her.

Må jeg, medens jeg beskæftiger mig med et spørgsmål, som i allerhøjeste grad interesserer fagbevægelsen, tillade mig at beskæftige mig med et andet spørgsmål, som også interesserer fagbevægelsen, og som jeg har fået særlig grund til at udtale mig om efter de meget vredladne bemærkninger, det ærede medlem hr. Per Hækkerup har ofret på mig. Jeg formener ikke det ærede medlem hr. Per Hækkerup eller hans parti eller hans partifæller ret til at have en mening om, hvorvidt det nye september-

forlig er en nødvendighed eller en unødvendighed, hvorvidt det er godt affattet eller slet affattet. Jeg tillader mig til gengæld at have min mening om, hvorvidt det er en nødvendighed eller en unødvendighed, og hvorvidt det er godt eller ikke er godt, og jeg kan heller ikke indse, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup eller den socialdemokratiske presse eller visse faglige socialdemokratiske ledere har nogen som helst ret til at skælde os ud, fordi vi tillader os at have en mening og tillader os at udtrykke den.

Må jeg derefter fremkomme med nogle bemærkninger om udenrigspolitiske emner. Det vil interessere mig at erfare grunden til, at regeringen lod Danmarks delegation i De Forenede Nationers generalforsamling stemme for anerkendelse af Kasavubus delegation som eneste repræsentant for det nye Congo. Det forbavser mig så meget mere, som adskillige andre stater afholdt sig fra at stemme, og adskillige af de afrikanske stater, der måske kender mest til forholdene i Congo, stemte imod, og det forbavser mig yderligere, efter at Kasavubu-Mobuto regeringen i Congo — hvis man kan kalde det en regering — tillader sig de grovest mulige overgreb imod De Forenede Nationers repræsentation. Det forekommer mig, at det havde været rigtigere, om Danmark i den situation — gerne i forbindelse med andre lande — havde foranlediget, at De Forenede Nationer sørgede for, at Congos parlament kunne træde sammen under betryggende forhold for på demokratisk vis at træffe afgørelse om, hvem der skulle anses for landets forsvarlige regering med ret til at repræsentere landet udadtil.

Må jeg så stille et andet spørgsmål. Der tales så meget om en tredje, fjerde og femte atommagt, og jeg ser nu, at Frankrig har proklameret sig som en fjerde atommagt, har vedtaget en lov om, at Frankrig skal fremstille sine egne atomvåben. Jeg beklager, at dette har kunnet lade sig gøre, men det har det vel kun, fordi det har taget så lang tid for de allerede eksisterende atommagter at nå til enighed om at standse atomoprustningen. Men inden man i Frankrig traf denne beslutning, havde general Norstad, chefen for Atlantpagtens overkommando i Europa, publiceret, at han ønskede oprettet en NATO-atomstyrke i